

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

LIX. De Ritibus, seu Ceremoniis Sinensibus: Confirmatur Constitutio
Clementis XI. incip. Ex illa die. Permissiones quædam publicatæ a bon.
mem. Carolo Ambrosio Mediobarbo Patriarcha Alexandrino, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

Exemplorum auctoritas.

Dat. die 18. Junii 1742.

LIX.

Exordium.
Fidei propagatio ab Apost. Sede promoti in Sinarum Imperio.

Dissidia inter Missionarios circa Ceremonias Sinenfium, & præcipue circa cultum erga defunctos.

Prima decilio Congreg. Fidei, sub Innocen. X.

missis per quoscumque Judices ordinarios, & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 6. Volumus autem, ut ipsarum præsentium literarum transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra illud ubique locorum adhibeatur, quæ præsentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum in Arce Gandulphi Albanen. Diocesis sub Annulo Piscatoris die XVII. Junii MDCCLXII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Pro D. Card. Passione.
Cajetanus Amatus.

De Ritibus, seu Ceremoniis Sinenfibus. Confirmatur Constitutio Clementis Undecimi, incip. *Ex illa die*. Permissiones quædam publicatæ à bon. mem. Carolo Ambrosio Mediarbo Patriarcha Alexandrino, reprobandur, & annullantur: Præscribitur nova formula Juramenti à Missionariis præstandi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

EX quo singulari providentia factum est, ut Orientalium, & Occidentalium Indiarum Regiones Europæ innotescerent, Apostolica Sancta Sedes, quæ ab ipsis Ecclesiæ incunabulis Evangelicæ veritatis lumen ubique diffundere, & illud ab omni erroris umbra servare maximo studio curavit, in his quoque novissimis temporibus Evangelicos Operarios in antedictas Regiones sedulo misit; ut Idololatriam ibi latè dominante funditus eradicatâ, Christianæ Fidei semen opportunè spargerent, atque horrentes illos, & incultos campos in fertiles florentesque vineas, uberrimos aternæ vitæ fructus daturas, commutarent. Ex Regionibus autem illis, quas Sancta Sedes præ cæteris ante oculos habuit, fuit profecto amplissimum Sinarum Imperium: in quo quidem negari non potest, quin Christiana fides progressus ingentes fecerit, longè etiam majores factura, nisi coorta inter Operarios à Sancta Sede illuc missos dissidia, cursum intercidissent.

§. 1. Occasionem dissidiis ejusmodi dederunt Ceremoniæ quædam, & Ritus, quibus Sinenfes, ad Confucium Philosophum, & Majores suos honoribus prosequendos, uti consueverunt: cum nonnulli ex Missionariis contenderent, eas esse Ceremonias, & Ritus merè civiles, adeoque concedendos iis, qui relicto Idolorum cultu, Christianam Religionem amplectebantur; contra verò alii eos, utpote superstitionem olentes, sine gravi Religionis injuria permitti nullo modo posse assererent. Quæ sane controversia multis annis Apostolicæ Sedis curam, & sollicitudinem ad se traxit; cum id maxime caveat, nè zizania in agro Dominico radices agant, aut, si fortè egerint, ea, quam citò fieri potest, evellantur.

§. 2. Primo itaque ad Sanctæ Sedis Tribunal Causam hanc detulerunt ii, qui Ceremonias illas, & Ritus Sinos superstitioe imbutos suspicabantur. Super illis Dubia nonnulla proposita fuerunt Congregationi de Propaganda Fidei, quæ anno 1645. comprobavit responsa, ac decisiones Theologorum, qui Ceremonias, &

Ritus eisdem superstitione revera infectos judicarunt. Proinde Innocentius Papa X. ad præfata Congregationis preces, omnibus & singulis Missionariis, sub pena excommunicationis latæ sententiæ, sibi, ac Sanctæ Sedi reservatæ, mandavit, ut responsa, ac decisiones prædictas omnino observarent, easque ad praxim deducerent, donec sibi, & Apostolicæ Sedi aliter visum non esset.

§. 3. Verum paulò post ab aliis ejusdem Missionis Operariis alia Dubia de iisdem Ritibus, & Ceremoniis ipsimet Congregationi de Propaganda Fide fuerunt exhibitæ, ex quibus Ceremoniæ ipsæ, Ritibusque nullam in se superstitionem habere videbantur. Negotium itaque hujusmodi ab Alexandro Papa VII. Sacræ Inquisitionis Congregationi commissum fuit: quæ, prout variâ, diversâque ratione fuerat sibi de eisdem Ceremoniis expositum, alias quidem, tamquam merè civiles, & politicas, esse permittendas; alias verò minime tolerari posse judicavit; idemque Alexander Pontifex anno 1656. hanc sententiam probavit, & confirmavit.

§. 4. Sed ecce tertio ad Sanctam Sedem hæc eadem controversia. Cum plura Dubia Sacræ Inquisitionis Congregationi proposita fuissent, illud quoque ab ea quæsitum fuit, utrum adhuc vigeret Innocentii Papæ X. præceptum, quo sub pena excommunicationis latæ sententiæ mandabat observantiam responsionum, ac decisionum, quæ à Congregatione de Propaganda anno 1645. ut supra dictum est, emanaverant. Præterea, an, stantibus recens expositis dubiis, earum praxis retinenda foret: cum præsertim obflare videretur Decretum Sacræ Inquisitionis, quod ab ea emanavit anno 1656. super quæstis nonnullis, diversâ ratione, aliisque circumstantiis propositis ab Operariis Apostolicis in Sinarum Regno commorantibus. Respondit ad hæc Sacra Inquisitionis Congregatio anno 1669., præfatum Congregationis de Propaganda Fide Decretum adhuc vigere, habitâ ratione rerum, quæ fuerunt in dubiis expositæ; neque illud fuisse circumscriptum à Decreto Sacræ Inquisitionis, quod anno 1656. emanavit; immo esse omnino observandum juxta quæsitâ, circumstantias, & omnia ea, quæ in antedictis Dubiis continentur. Declaravit pariter, eodem modo esse observandum prædictum Sacræ Congregationis Decretum anni 1656. juxta quæsitâ, circumstantias, & reliqua in ipsis expressa. Hoc autem Decretum Clemens Papa IX. comprobavit.

§. 5. Cum autem omnia præfata Decreta pro varia rerum expositarum ratione fuerint facta, ac promulgata, tantum absuit, ut Rituum Sinenfium controversia finem obtineret, ut magis illa vires, & incrementum acquireret. Nam scissis Evangelicis Operariis in partes, adducta res fuit in acriorem animorum, ac sententiarum contentionem. Atque hinc, non sine gravi scandalo, magnoque Fidei damno, consecuta est prædicatio non uniformis, & non eadem ubique Christianorum illorum disciplina, & institutio. De his autem absurdis certior factus Innocentius Papa XII. Prædecessor noster, id munus sui omnino esse putavit, ut perniciosas adeo dissidiis finis daretur; proinde exactam, maximeque accuratam totius hujus controversiæ discussionem Sacræ Inquisitionis Congregationi commisit. Cumque nihil Intentatum reliquisset, quo sinceram facti noticiam obtineret, firmata quoque fuerunt de illius mandato summa cum diligentia Quæsitâ, quæ per eandem Sacram Congregationem resolverentur.

§. 6. Quæstorum illorum examen Innocentii Papæ XII. mors intercepit. Clemens autem XI., qui successit, Prædecessoris sui zelo plenus, coram se quæstorum eorundem examen fieri voluit. Quamobrem post diuturnam,

maturam,

Altera Congreg. S. Inquisitionis, sub Alexan. VII.

Alia resolutio ejusdem Congr. sub Clem. IX.

Innoc. XII. novum examen Causæ in eadem Congreg. instituari jubet.

Clemens XI. approbat Responsiones Congregat., easque transmittit ad Patriarcham

1742. Antioch V. fitat. Apoff

maturam, & accuratissimam rei discussionem, post auditas ex utraque parte rationes, quibus liberè producendis unicuique locus amplissimus datus fuit, idem Clemens Papa Undecimus anno 1704. confirmavit, & Apostolicà auctoritate comprobavit præmemorata Sacra Congregationis responsiones ad omnia, & singula quæ sita proposita, quibus Ritus Sinenses, utpotè superstitione imbuti, prohibebantur; mandavitque, præfatas responsiones ad Carolum Thomam de Tournon Antiochiæ Patriarcham, Commissarium, & in Sinarum Regno Visitatorem Apostolicum transmitti; ut nimirum exactam earumdem observantiam omnibus, & singulis Missionariis, pœnis quoque Canonicis in refractarios indictis, præciperet.

Qui eas publicat, additis præceptis &c.

§. 7. Promulgavit quidem Patriarcha Antiochenus decisionem Apostolicam, addito Decreto, quo ab universis ejus observantiam exigebat. Cum autem illam tentassent eludere, variisque inanibus rationibus effugere ii, qui Sinenses Ritus tamquam politicos, ac merè civiles propugnauerant, prædictus Pontifex Clemens XI. Decreto, quod per Sacra Inquisitionis Congregationem emanavit anno MDCCX. præcepit omnimodam, & inviolabilem earumdem responsionum abs se Apostolica auctoritate confirmatarum observantiam, & alia quæ Decreto ipso continentur, quod est tenoris sequentis:

Clemens XI. iterum omnia confirmat.

Tenor Decreti.

§. 8. Decretum super omnimoda, ac inviolabili observantione Responsorum, aliàs in Causa Rituum, seu Ceremoniarum Sinensium à Sacra Congregatione datorum, & à Sanctissimo approbatorum, cum aliis Ordinationibus.

Mandat observari Decretum editum à Card. de Tournon.

Feria V. die XXV. Sept. MDCCX. In Congregatione Generali Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis, habita in Palatio Apostolico Quirinali coram Sanctissimo Domino Nostro Domino Clemente Divinâ Providentiâ Papa XI., ac Eminentissimis, & Reverendissimis Dominis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus in tota Republica Christiana contra hereticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus à Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.

Idem Sanctissimus Dominus Noster in Causa Rituum, seu Ceremoniarum Sinensium, auditis, tam in Congregationibus anno præterito non semel, quam in aliis, mense, & anno præsentibus pluries coram Sanctitate Sua habitis, præfatorum Eminentissimorum, & Reverendissimorum Dominorum Cardinalium, qui rem maturè, ac diligentissimè discusserrunt, sententiis, decrevit, & declaravit, responsa aliàs in Causa hujusmodi ab eadem Congregatione data, & à Sanctitate Sua die 20. Novembris 1704. confirmata, & approbata, necnon Mandatum, seu Decretum ab Eminentissimo, & Reverendissimo Domino Domino Cardinali de Tournon, tunc Patriarcha Antiocheno, Commissario, & Visitatore Apostolico Generali in Imperio Sinarum die 25. Jan. 1707. hac de re editum, ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, inconcusse, & inviolabiliter, sub censuris, & pœnis in Mandato, seu Decreto hujusmodi expressis, observanda esse, quovis contrasacientia quæsito colore, seu prætextu penitus sublato, ac potissimum non obstante quacumque appellatione à quibusvis Personis, sive Secularibus, sive Regularibus, etiam specificâ, & individua mentione, & expressione dignis, ac quavis Ecclesiasticâ dignitate fulgentibus, ad Sedem Apostolicam interpositâ, quam propterea Sanctitas Sua rejiciendam esse decrevit, ac re ipsa rejecit.

Rejicit appellationes ad S. Sedem interpositas.

Declarat, eo Decreto nihil additum, vel detractam Religionibus datis anno 1704.

Porro cum idem Dominus Cardinalis de Tournon in suo Mandato, seu Decreto supradicto, Apostolicæ decisioni die 20. Novembris 1704. lata se expressè inherere professus fuerit, Sanctitas Sua ulterius declaravit, ipsam Mandatum, seu Decretum, una cum censuris in eo contentis, ad normam eorumdem Responsorum accipiendum esse, ita ut nihil per illud Responso præfatis additum, seu detractum

fuisse censendum sit, ac omnia, quæ in eis insunt, etiam in Mandato, seu Decreto prædicto inesse intelligantur.

Ceterum Sanctitas Sua, tamesi non sine ingenti animi sui marore acceperit, quod humani generis hostis multiplicia in die xizania in latissimis illis Regionibus superseminare non cessat; non tamen propterea in eis Catholica Religionis propaganda saluberrimum, ac sanctissimum opus ullatenus deserere volens, sed illud majori, qua potest, animi contentione, ac studio, usque potissimum dissidiis, quibus inibi Christiana Fidei seges veluti spinis suffocatur, prorsus submotis, ardentius semper, & enixius promovere cupiens; congruam super præmissis, aliisque ad ea pertinentibus instructionem confici, illamque dicto D. Cardinali de Tournon, quatenus adhuc in illis partibus commoretur, sin minus, illi, qui ejus loco deputatus fuerit, necnon Episcopis, & Vicariis Apostolicis earumdem partium transmitti mandavit, qua non minus debite Apostolicorum Decretorum executioni, quam Missionariorum concordie, Evangelicæ veritatis prædicationi, arque animarum saluti opportunè consulatur.

Pleniorem Instruktionem confici jubet.

Demum, ut nimia illi de his rebus scribendi licentiæ, quæ non sine Fidelium scandalo inter Partes diurnâ contentione exasperatas invaluit, modus imponatur, Sanctitas Sua districtè præcepit omnibus, & singulis cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam de necessitate exprimentæ, Regularibus, aliisque quibuscumque secularibus Personis, tam Ecclesiasticis, quam Laicis, cujuscumque tandem status, gradus, conditionis, & dignitatis existant, ut in posterum non audeant sub quovis quæsito colore, vel prætextu, imprimere, vel quoquo modo in lucem edere Libros, Libellos, Relationes, Theses, Folia, seu scripta quacumque, in quibus ex professo, vel incidenter de Ritibus Sinicis hujusmodi, vel de controversiis de jure, seu illorum occasione exortis quomodolibet tractetur, sine expressa, & speciali licentiâ à Sanctitate Sua, seu pro tempore existente Romano Pontifice in Congregatione supradicta Sancta, & Universalis Inquisitionis obtinenda. Ut autem ejusmodi prohibitio inviolabiliter observetur, eadem Sanctitas Sua voluit, & declaravit, contravenientes quoscumque excommunicationis late sententia; Regularis vero etiam privationis vocis activæ, & passivæ pœnis ipso facto absque alia declaratione incurrere; & nihilominus aliis etiam pœnis Sanctitatis sue, & Successorum suorum Romanorum Pontificum arbitrio infligendis subjacere. Libros porro, Libellos, Relationes, Theses, Folia, ac Scripta quacumque, quæ in futurum contra præsentis prohibitionis tenorem edi contigerit, (citra ullam aliorum hætenus editorum approbationem, super quibus oportune providebitur), pro expressè prohibitis haberi voluit, absque alia declaratione, sub pœnis, & censuris in Regulis Indicis Librorum prohibitorum contentis. Impressores verò, præter Scriptorum sic impressorum amissionem, pecuniariis, aliisque corporalibus pœnis, juxta criminis gravitatem, teneri mandavit. In contrarium facientibus, non obstantibus quibuscumque.

Verat publicari scripta super Rit. Sin. absque licentiâ S. S.

Joseph Bartholus Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis Notarius.

Publicata verò prohibet, sub pœnis &c.

§. 9. At verò, nec Decretum hujusmodi ad difficiles animos subjiciendos valuit. Itaque Clemens idem Papa XI., quò illos tandem aliquando franaret, Constitutionem anno 1715. evulgavit, qua solemniter iterum confirmavit antedictas Sacra Inquisitionis responsiones, easque exactè, & ad amissum observari mandavit, præclusis omnibus iis effugiis, quibus perfectam earum observantiam contumaces homines aliquo pacto evadere potuissent; & est tenoris, qui sequitur:

Idem Clemens XI. præfatas Responsoiones edita Constitutione confirmat.

§. 10. CLEMENTIS PAPÆ XI. Præceptum super omnimoda, absoluta, integra, & invio-

Tenor Constitutionis, EX ILLA DIS-

labili observatione eorum, qua aliàs à Sanctitate Sua in Causa Rituum, seu Cereemoniarum Sinensium decreta fuerunt: cum reiectione quarumcumque rationum, seu excusationum ad ejusmodi Decretorum executionem declinandam allatarum, ac prescriptione Formula Juramenti per Missionarios illarum partium praesentes, & futuros hac in re praestandi.

CLEMENS PAPA XI. Ad futuram rei memoriam. Ex illa die, qua, nullo licet merito nostrorum suffragio, Catholica Ecclesie gubernacula, hoc est, munus suà amplitudine gravissimum, ac temporum iniquitate molestissimum, Deo sic disponente, suscepimus, nihil Nobis manum clavo admoventibus antiquius fuit, quam acerrimas contentiones jampridem in Imperio Sinarum inter Apostolicos illarum partium Missionarios exortas, semperque in dies magis invalescentes, tam circa quasdam voces Sinicas, ad sanctum, & inesfacibile Dei nomen exprimendum inibi usurpatas, quam circa nonnullos earum gentium Ritus, veluti Superstitiosos à quibusdam ex Missionariis praedictis reprobatos; ab aliis vero, utpotè eos civiles tantum asserentibus, permixtos; Apostolici Judicii censurà opportunè dirimere: ut, sublati dissidiis, Christiane Religionis, Catholicaeque Fidei propagationem turbantibus, omnes tandem id ipsum dicerent in eodem sensu, & in eadem sententia, unoque ore glorificaretur Deus ab iis, qui sanctificati sunt in Christo Jesu.

Hoc consilio responsa illa, qua ad varias quaestiones super ejusmodi rebus excitatas, praevio diuturno examine, dudum, videlicet tempore fel. record. Innocentii Papae XII. Praedecessoris nostri inchoato, ac deinde jussu nostro per plures annos continuato, auditisque utriusque Partis rationibus, necnon complurium Theologorum, & Qualificatorum sententiis, à Congregatione Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium in tota Republica Christiana Generalium Inquisitionum adversus haereticam pravitatem auctoritate Apostolica deputatorum data fuerunt, Nos die 20. Novembris 1704. eadem auctoritate confirmavimus, & approbavimus.

Ea autem, qua in responsis hujusmodi decreta fuerunt, sunt quae sequuntur: „Cum Deus Optimus Maximus congruè apud Sinas vocabulis Europaeis exprimi nequeat, ad eundem verum Deum significandum, vocabulum *Tien Chù*, hoc est, Coeli Dominus, quod à Sinensibus Missionariis, & Fidelibus longo, ac probato usu receptum esse dignoscitur, admittendum esse: nomina vero *Tien Cœlum*, & *Xang Tè* Supremus Imperator, penitus rejicienda.

„Idcirco Tabellas cum inscriptione Sinica *King Tien*, Cœlum colito, in Ecclesiis Christianorum appendi, seu jam appensas in posterum inibi retineri permittendum non esse. „Ad hæc nullatenus, nullaque de causa permittendum esse Christianis Fidelibus, quod praesint, ministrent, aut intersint solemnibus Sacrificiis, seu Oblationibus, quæ à Sinensibus in utroque æquinoctio cujuscumque anni Confucio, & Progenitoribus defunctis fieri solent, tamquam superstitione imbutis. Similiter, nec esse permittendum, quod in *Ædibus Confucii*, qua Sinico nomine *Miao* appellantur, iidem Christiani exerceant, ac peragant Cereemonias, Ritus, & Oblationes, qua in honorem ejusdem Confucii sunt tum singulis mensibus in Novilunio, & Plenilunio à Mandarinis, seu primariis Magistratibus, aliisque Officialibus, & Litteratis; tum ab eisdem Mandarinis, seu Gubernatoribus, ac Magistratibus, antequam dignitatem adeant, seu saltem post ejus possessionem adeptam; tum denique à Litteratis, qui postquam ad gradus sunt admissi,

„è vestigio ad Templum, seu Ædem Confucii se conferunt.

„Præterea non esse permittendum Christianis, in Templis, seu Ædibus Progenitoribus dicatis Oblationes, minus solemnes eisdem facere, nec in illis ministrare, aut quomodolibet inservire, vel alios Ritus, & Cereemonias peragere.

„Item, nec esse permittendum praefatis Christianis, Oblationes, Ritus, & Cereemonias hujusmodi coram Progenitorum Tabellis, in privatis domibus, sive in eorundem Progenitorum Sepulchris, sive antequam defuncti sepultura tradantur, in eorum honorem fieri consuetas, unà cum Gentilibus, vel seorsim ab illis peragere, eisque ministrare, aut interesse; immo praedicta omnia, utpote quæ, perpensis hinc inde deductis, necnon diligenter ac maturè discussis omnibus, ita peragi comperta sunt, ut à superstitione separari nequeant, Christiana Legis cultoribus ne quidem permittenda esse, praemissa publica, vel secreta protestatione, se, non religioso, sed civili, ac politico tantum cultu erga defunctos illa praestare, nec ab eis quidquam petere, aut sperare.

„Non tamen per hæc censendam esse damnatam praesentiam illam, seu assistentiam merè materialem, quam cum Gentilibus superstitionis peragentibus, citra ullam sive expressam, sive tacitam gestorum approbationem, ac quovis ministerio penitus secluso, eisdem superstitionis actibus quandoque praestari contingat a Christianis, cum aliter odia, & inimicitia vitari non possunt: factâ tamen prius, si commodè fieri poterit, Fidei protestatione, ac cessante periculo subversionis.

„Demum permittendum non esse Christianis, Tabellas defunctorum Progenitorum in suis privatis domibus retinere, juxta illarum partium morem, hoc est cum inscriptione Sinica, quæ Thronus, seu Sedes Spiritus, vel Anima N. significetur; immo nec cum alia, qua Sedes, seu Thronus, adeoque idem, ac priori, licet magis contracta, inscriptione, designari videatur. Quo verò ad Tabellas solo defuncti nomine inscriptas, tolerari posse illarum usum, dummodo in eis conficiendis omittantur omnia, quæ superstitionem redolent, & secluso scandalo, hoc est, dummodo qui Christiani non sunt, arbitrari non possint, Tabellas hujusmodi a Christianis retineri eâ mente, quâ ipsi illas retinent, necnon adjectâ insuper declaratione ad latus ipsarum Tabellarum apponendâ, quâ, & quæ sit Christianorum de defunctis fides, & qualis Filiorum, ac Nepotum in Progenitores pietas esse debeat, enuntietur.

„Per praemissa nihilominus non vetari, quominus erga defunctos peragi possint alia, si quæ sint, ab iis gentibus peragi consuetas, quæ verè superstitionis non sint, nec superstitionis speciem praesferant, sed intra limites civilium, & politicorum Rituum contineantur. Porro quamquam hæc sint, & quibus adhibitis cautelis tolerari valeant, tum pro tempore existentis Commissarii, & Visitatoris Generalis Apostolici, seu ejus vice exercentis in Imperio Sinarum, tum Episcoporum, & Vicariorum Apostolicorum illarum partium iudicio relinquendum esse: qui tamen interea omni, quo poterunt, studio, ac diligentia curare debebunt, ut Gentium Cereemonias penitus sublatis, illi sensim à Christianis, & pro Christianis hac in re usi recipiantur Ritus, quos Catholica Ecclesia pro defunctis pie praescripsit.

De cultu Majorum Defunctorum in Templis.

Et in domibus, in sepulchris, & super eorum Cadaveribus.

Præsentia materialis non damnatur in quibusdam casibus &c.

De Tabellis Progenitorum domi retinendis.

Pietatis officia non superstitiosa neutiquam Prohibentur.

Eorum examen Visitatori Apostolico, Episcopis, & Vicariis Apostolicis relinquitur.

Exordium Pontificis studium dirimendi controversias super Ritibus Sinensibus.

In eum finem approbavit Responsum, de quibus supra.

Tenor Responsum. De Dei nomine.

Ejusque inscriptione.

De cultu Confucii.

1742.
Referatur De-
cretum supra
insertum
S. 8.

Post hæc verò, labente ferè sexennio, nempe die 25. Septembris 1710., auditis iterum dictorum Cardinalium, qui rem maturè, ac diligentissimè discusserunt, suffragiis, eadem responsa, necnon Mandatum, seu Decretum, quod illis expressè inhærendo, a pia recordationis Carolo Thoma, dum vixit, ejusdem S. R. E. Cardinali de Tournon nuncupato, tunc Patriarcha Antiocheno, Commissario, & Visitatore Apostolico Generali in præfato Imperio Sinarum, die 25. Januarii 1707. editum fuit, ab omnibus & singulis, ad quos spectabat, inconcusè, & inviolabiliter, sub censuris, & penis in Mandato, seu Decreto hujusmodi expressis, observanda esse decrevimus, & declaravimus, quovis contrarietate quaesito colore, seu prætextu penitus sublato, ac potissimum non obstante quacumque appellatione a quibusvis Personis ad Nos, & Sedem Apostolicam interpositâ, quam propterea profusè rejiciendam esse similiter decrevimus, ac re ipsa rejecimus, prout in Decreto hac de re edito susus continetur.

Hæc omnia plenè, & abundè sufficere debuissent, ut ea, quæ inimicus homo supereminaverat, zizaniam ex agro illo radicibus evellerentur, Fidelesque omnes nostris, & hujus Sanctæ Sedis mandatis, eâ, quâ par erat, humilitate, & obedientiâ obsequerentur: præsertim cum in calce responsorum prædictorum a Nobis, sicut præmittitur, confirmatorum, & approbatorum, Causam jam finitam esse, apertis, & perspicuis verbis pronuntiatum fuerit.

Verum, cum, sicuti ex eisdem partibus non sine intimo animi nostri dolore ad nostri pervenit Apostolatus auditum, tam enixè à Nobis præscripta responsorum hujusmodi executio malè a plerisque, sive vano falsoque obtentu, quod illa a Nobis suspensa fuerint, vel minus legitime promulgata, sive conditionum, ut perperam asseritur, in eis insitarum, & ante executionem ipsam verificandarum, factorumve, super quibus ipsa emanarunt, non justificatorum ratione, sive ulteriorum a Nobis ea in re edendarum declarationum colore, sive gravium, quæ tam Missionariis, quàm Missioni ipsi ex demandata executione obvenire possent, periculorum formidine, sive demum Decreti dudum, nempe die 23. Martii 1656. super ejusmodi Ritibus, seu Ceremoniis Sinicis a præfata Congregatione Cardinalium editi, ac a recol. mem. Alexandro Papa VII. etiam Prædecessore nostro approbati prætextu, necnon sine gravi Pontificia nostra autoritatis injuria, Christianissimum scandalum, ac salutis animarum detrimento, satis diu, multumque eludatur, aut saltem nimium retardetur:

Hinc est, quod Nos, ex commissa Nobis divinitus Apostolicæ servitutis munere, difficultates, tergiverationes, subterfugia, & prætextus hujusmodi penitus, & omnino è medio tollere, ac rejicere, necnon Christianissimum quieti, animarumque salutem, quantum Nobis ex alto conceditur, prospicere cupientes, de eorundem Cardinalium consilio, ac etiam motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolica potestatis plenitudine, omnibus & singulis Archiepiscopis, & Episcopis in suprascripto Sinarum Imperio, aliisque ei conterminis, sive adjacentibus Regnis, ac Provinciis nunc, & pro tempore quocumque existentibus, sub suspensionis ab exercitio Pontificalium, & Interdicti ab ingressu Ecclesiæ, eorum verò Officialibus, ac Vicariis in Spiritualibus Generalibus, aliisque illorum locorum Ordinariis, ac etiam Vicariis Apostolicis, qui Episcopi non sint, eorumve Provicariis, necnon Missionariis, tam secularibus, quàm cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, Regularibus, sub excommunicationis lata sententiâ, a qua nemo a quoquam, præterquam a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente, nisi in mortis articulo constitutus, absolvi possit, & quoad Regulares, etiam privationis vocis activæ, & passivæ penis per contrarietates ipso facto absque alia declaratione incurrendis, tenore præsentium præci-

pinimus, ac in virtute sanctæ obedientiæ mandamus, ut responsa præinserta, omniaque, & singula in eis contenta, exactè, integrè, absolutè, inviolabiliter, & inconcusè observent; ac ab eis, quorum cura ad illos spectat, similiter observari, quantum in ipsis est, curent, & faciant: neque illis, sive ullo ex superius expressis, sive alio quovis titulo, causâ, occasione, colore, vel prætextu, contravenire quoquo modo audeant, vel præsumant.

Præterea motu, scientiâ, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus, harum serie statuimus, & sub eisdem excommunicationis reservata, ac privationis vocis activæ, & passivæ penis, ordinamus, ut omnes, & singuli Ecclesiastici tam seculares, quàm prædictorum Ordinum, Congregationum, Institutum, & Societatum, etiam Jesu, Regulares, ad Sinas, aliæ præfata Regna, & Provincias, sive ab hac Sanctâ Sede, sive etiam ab eorum Superioribus missi, & quocumque in posterum mittendi, cujusvis tandem tituli, aut facultatis vigore illic existant, vel in futurum extiterint; missi scilicet, statim, ac præsentibus Literis eis innoverint; mittendi verò, antequam ibidem aliquod Missionarii munus exercere incipiant; Juramentum de fideliter, integre, ac inviolabiliter observando ejusmodi Præcepto, ac Mandato nostro, juxta formulam in præsentium Literarum calce annotandam, in manibus Commissarii, & Visitatoris Apostolici in præfato Imperio Sinarum pro tempore existentis, vel alterius ab illo deputati, sive, eo deficiente, in manibus Episcoporum, vel Vicariorum Apostolicorum dictarum partium, in quorum respectivè jurisdictione commorantur, vel commorabuntur, aut aliorum ab eis deputatorum; Regulares verò in manibus insuper Superiorum sue Religionis, vel ab illis deputatorum in eisdem partibus existentium, præstare omnino debeant, ac teneantur: ita ut ante præstationem Juramenti hujusmodi, & subscriptionem sub eadem formula ab unoquoque, qui juramentum ipsum præstiterint, propriâ manu faciendam, nullum Missionarii munus continuare, aut exercere, immo nec tamquam deputati ab Episcopis, seu Ordinariis Locorum, aut tamquam simplices sue Religionis Presbyteri, sive alio quovis titulo, causâ, seu privilegio, de quibus expressè, & specialissima esset faciendâ mentio, Christianissimam Confessionem audire, concionari, aut Sacramenta quomodolibet administrare ullo modo valeant, nullique omnino facultatibus, sive sibi speciatim, sive suis respectivè Ordinibus, Congregationibus, Institutis, & Societatibus, etiam Jesu, hujusmodi generaliter a Sede præfata concessis, uti possint; sed quoad eos, præter, & ultra superius expressas pœnas, omnes & singula facultates prædictæ omnino cessent, nullique roboris sint, & esse consueant.

Omnia autem Juramenta hujusmodi per quocumque Missionarios tam Seculares, quàm Regulares, in memoratorum sive Commissarii, & Visitatoris Apostolici pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum manibus, sicut præmittitur, præstanda, postquam subscriptione munita fuerint, vel saltem authentica illorum exempla, per eisdem Commissarium, & Visitatorem Apostolicum pro tempore existentem, Episcopos, & Vicarios Apostolicos, ad præfata Congregationem Cardinalium, quanto citius fieri poterit, transmittantur.

Superiores vero Regulares cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, illic nunc, & pro tempore existentes, sub eisdem penis, teneantur non solum idem Juramentum in præfatorum, sive Commissarii, & Visitatoris Apostolici pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum manibus, juxta modum supra præscriptum, præstare, ejusque formulæ subscribere, sed etiam illius præstationem a suis respectivè Subditis exigere, ac authentica ea super re documenta quamprimum transmittere ad suos

De qua omnes Missionarii juramentum præstare jubentur.

Et donec illud præstiterint, eisdem suspenduntur facultates.

Juramenti præstiti exemplum authentica ad S. Sedem transmittantur.

Superiores carent præmissorum executionem.

respecti-

Ejus observantia variis effugiis retardata.

Præceptum arctissimum, sub censuris & penis, pro eisdem Decreti executione.

Clausulae pro
omnimoda
Literarum
observantia.

respective Superiores Generales, qui illa memoratae Congregationi Cardinalium statim tradere debebunt.

Decernentes, easdem presentes Literas, & in eis contenta quacumque, etiam ex eo, quod praedicti, & alii quicumque in praemissis interesse habentes, seu habere quomodolibet pretendentes, cuiusvis status, gradus, ordinis, praeminentiae, & dignitatis existant, seu alias specificae, & individuae mentione, & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, casusque propter quas presentes emanarint, sufficienter adductae, verificatae, & iustificatae non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis iuridica, & privilegiata causa, colore, prae-textu, & capite, etiam in corpore Juris clauso, etiam enormis, enormissima, & totalis laesionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove qualibet, etiam quantumvis magno, & substantiali, ac inexcogitato, & inexcogitabili, individuaeque expressionem requirente defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos Juris reduci, seu adversus illas aperi-tionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque Juris, facti, vel gratiae remedium intemari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine concessio, vel emanatio, quempiam in iudicio, vel extra illud, uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas presentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, quibuscumque juris, seu facti defectibus, qui adversus illas, etiam quorumvis a Sede praefata concessorum privilegiorum prae-textu, ad effectum impediendi, seu retardandi earum executionem, quovis modo, seu quavis ex causa opponi, seu objici possent, minime refragan-tibus, suos plenarios, & integros effectus sorti-tiri, & obtinere, easque propterea, omnibus, & singulis quomodolibet allatis, seu afferendis im-pedimentis penitus, & omnino rejectis, ac nequa-quam attentis, ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter & inconcusse observari; sicque, & non aliter in praemissis per quoscumque Iudices Ordinarios, & Delegates, etiam Causarum Palatii Aposto-lici Auditores, ac ejusdem Sanctae Romanae Eccle-siae Cardinales, etiam de Latere Legatos, & praefata Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quacumque praeminentia, & potestate fungentes, & sanctu-ros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & aucto-ritate, iudicari, & desiniri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit at-teritari.

Decreta irri-
tantia.

Derogatio-
nes ampli-
maz.

Non obstantibus praemissis, & quatenus opus sit, nostra, & Cancellaria Apostolica Regulae de Jure quaesito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synoda-libus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institutio-rum, & Societatum, etiam Jesu, ac quarumvis Ecclesiarum, & alius quibuslibet, etiam jura-mento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, & consuetudinibus, ac praescriptionibus quantumcumque longissimis, & immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis, Ordinibus, Congregationi-bus, Institutis, & Societatibus, etiam Jesu, ac Ecclesiis praedictis, aliisque quibuslibet personis, etiam quantumvis sublimibus, & specialissimam mentione dignis, a Sede praedicta ex quacumque causa, etiam per viam contractus, & remun-erationis, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis, etiam derogato-riarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, effica-cissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, &

aliis decretis, etiam motu, scientia, & potesta-tis plenitudine similibus, seu ad quarumcumque personarum, etiam Imperiali, Regali, aliave qua-libet mundana, vel Ecclesiastica dignitate fulgentium instantiam, aut earum contemplatione, seu alias quomodolibet in contrarium praemissorum con-cessis, editis, factis, ac pluries iteratis, ac quan-tisumque vicibus approbatis, confirmatis, & in-novatis. Quibus omnibus, & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorum-que totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hu-jusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, ex-primerentur, & insererentur, praesentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, & derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Formula autem Juramenti, sicut praemitti-tur, praestandi, est, quae sequitur, videlicet:
Ego N. Missionarius ad Sinas, vel ad Reg-num N., vel ad Provinciam N. a Sede Apo-stolica, vel a Superioribus meis, juxta facul-tates eis a Sede Apostolica concessas, mis-sus, vel destinatus, Praecepto, ac Mandato Apostolico super Ritibus, & Cereemoniis Si-nensibus in Constitutione Sanctissimi Domini Nostri Domini Clementis Divina Providentia Papae XI. hac de re edita, qua praesentis Ju-ramenti formula praescripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutio-nis lectionem optimè noto, plenè ac fideliter parebo, illudque exactè, absolutè, ac inviolabiliter observabo, & absque ulla ter-giverfatione adimplebo. Si autem (quod Deus avertat) quoquo modo contraven-erim, toties quoties id evenerit, poenis per praedictam Constitutionem impositis me sub-jectum agnosco, & declaro. Ita, tactis Sacrosanctis Evangeliiis, promitto, voveo, & juro. Sic me Deus adjuvet, & haec Sancta Dei Evangelia.

Formula Ju-
ramenti a
Missionariis
praestandi.

Ego N. manu propria.
Ceterum volumus, & expresse mandamus, ut eadem praesentes Literae, seu earum exempla, etiam impressa, notificentur, & intimentur omnibus, & singulis memoratorum Ordinum, Congregationum, Institutum, & Societatum, etiam Jesu, Super-rioribus Generalibus, & Procuratoribus Genera-libus, ad hoc ut tam suo, quam praedictorum eis respectivè Subditorum, seu inferiorum nomine, ipsas Literas fideliter exequi, & observare spon-deant, actumque Sponsionis hujusmodi in scriptis reddant; earum verò exempla praedicta pluribus viis, quanto citius fieri poterit, transmittant ad eosdem suos Subditos, seu inferiores in Sinis, aliisque Reg-nis, & Provinciis supradictis degentes, cum arctis-simis praecipis easdem Literas, & in eis contenta quacumque plenariè, & integrè, ac verè, reali-ter, & cum effectu in omnibus, & per omnia simi-liter exequendi, & observandi.

Praeceptum
de Literarum
intimatione,
transmissio-
ne, & exe-
cutione.

Quia verò difficile foret, Literas hujusmodi ori-ginales ubique ostendi, & publicari, volumus pari-ter, & decernimus, illarum transumptis, seu exem-plis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personae in Ecclesiastica digni-tate constituta munitis, eandem prorsus fidem tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum ha-beri, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent ex-hibita, vel ostensa.

Exemplorum
auctoritas.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 19. Martii 1715. Pon-tificatus Nostri Anno Decimoquinto.
F. Oliverius.

Dat. die 19.
Mart. 1715.

1742. Ejus quoque Constitutionis observantia eludatur.

Præsertim ob permissiones publicatas a Patriarcha Alexandrino.

Pontifex præsertim Constitutionem amplius sine confirmat.

Exponit, quid causam dederit memoratis permissionibus.

Factum Patriarchæ Alexandrini.

Tenor Epistolæ Pastoralis.

Exordium.

§. 11. Per Constitutionem Apostolicam adeo solemnem, qua Clemens Papa XI. se huic controverſiæ finem dedisse testatur, justum & æquum videbatur, eos, qui Sanctæ Sedis auctoritatem sese quam maxime revereri profiterentur, humili, & obsequenti animo illius Judicio semet omnino subicere, nec ulterius quicquam cavillari. Nihilominus inobedientes, & captiosi homines exactam ejusdem Constitutionis observantiam se effugere posse putarunt, eâ ratione, quod illa Præcepti titulum præfert, quasi vero non indissolubilis Legis, sed Præcepti merè Ecclesiastici vim haberet; tum etiam, quod illam debilitatam existimarent ex Permissionibus quibusdam, quas super iisdem Sinensibus Ritibus publicavit Carolus Ambrosius Mediobarbus Patriarcha Alexandrinus, cum Commissarium, & Visitatorem Generalem Apostolicum in iis Regionibus ageret.

§. 12. Nos igitur animadvertentes, prædictam Constitutionem Christiani Cultus puritatem respicere, quem illa ab omni superstitionis labe immunem servare contendit, nullo modo ferre possumus, quemquam existere, qui eidem repugnare temerè audeat, aut contemnere, perinde ac ipsa Supremam Apostolicæ Sedis decisionem non contineret, & id, quo de agitur, non ad Religionem spectaret, sed quid per se indifferens foret, aut quadam variabilis disciplina ratio: Proinde auctoritate ab Omnipotenti Deo Nobis tradita uti volentes ad illam in suo robore omnino servandam, de auctoritatis ejusdem plenitudine, non modo eam approbamus, & confirmamus, sed etiam, quantum possumus, omnem vim, & firmitatem, ad illam magis, magisque roborandam, ac stabiliendam, adjicimus, eamque in se plenam, ac omnimodam Apostolicæ Constitutionis auctoritatem habere dicimus, & declaramus.

§. 13. Permissiones autem, quarum obtentu aliqui prædictæ Constitutionis robur infringere conantur, originem duxerunt à Responseionibus quibusdam, quas duo viri, qui jampridem in Sinarum Regno fuerant, ad quæsitâ nonnulla dederunt, quæ super ejusdem Constitutionis Apostolicæ executione, ac praxi, Missionarii quidam proposuerant. Responseiones itaque hujusmodi, unâ cum dubiis illis, nullo tamen Romani Pontificis, sive approbantis, sive aliquid de suo addentis iudicio, transmissa fuerunt ad præfatum Patriarcham Alexandrinum, ejus animi instruendi causâ, utque illis uteretur, prout circumstantiæ rerum, ac temporis postularent: integro tamen remanente Apostolicæ Sedis Jure eas comprobandi, vel etiam revocandi, si quando conformes, aut repugnantes Constitutionis præfatæ decretis ullo modo compertæ forent.

§. 14. Vix Sinarum Regnum Patriarcha Alexandrinus ingressus, in iis angustiis se positum intellexit, ut coactus fuerit in publicum emittere, non quidem Responseiones, quas præmemorati duo Viri ad proposita quæsitâ dederant, bene verò Permissiones octo, quæ ab illis fuerant deductæ, atque inde ab eodem Patriarcha in Pastoralis sui Epistola insertæ, cujus tenor est, uti sequitur:

§. 15. Carolus Ambrosius Mediobarbus, Dei, & Apostolica Sedis gratiâ Patriarcha Alexandrinus, necnon in Indis Orientalibus, ac Sinarum Imperio, sinitimisque Regnis, & Insulis Commissarius, & Visitator Generalis Apostolicus cum facultate Legati de Latere &c. Omnibus Episcopis, Vicariis Apostolicis, ac Missionariis, qui in prædictis partibus degunt, salutem in eo, qui est omnium vera salus.

Benedictus Deus, & Pater Domini nostri Jesu Christi, Pater misericordiarum, & Deus totius consolationis, qui consolatur nos in omni tribula-

tione nostra, ut possimus, & ipsi consolari eos, qui in omni pressura sunt, per exhortationem, qua exhortamur & ipsi à Deo. Nil etenim Nobis magis in animo fuit, ex quo in Sinarum Imperium, Deo favente, pervenimus, quam cum iis omnibus, qui in hac Evangelica Vinca laborant, os ad os loqui. Desideravimus enim videre vos, ut aliquid impertiremur vobis gratiæ spiritualis ad confirmandum vos, idest simul consolari in vobis per eam, quæ in invicem est, fidem vestram, atque meam. Verum, quia non sapientiam hujus sæculi loquuti fuimus, in timore, & tremore multo fuimus apud vos, satiusque duximus, ad sedandam tempestatem adversus Evangelicos Operarios ingruentem, Nos in mare projicere, ut vos jactari sinatis. Adjuter noster nunc & erit ille Deus, qui dedit Nobis in mari viam, & in aquis torrentibus semitam. Veritatem dicimus in Christo, non mentimur, testimonium Nobis perhibente conscientia nostra in Spiritu Sancto; quoniam tristitia Nobis magna est, & continuus dolor adhaeret cordi nostro, quod presentes non potuerimus solari vos, ut fructum aliquem haberemus, & in vobis, & in cæteris gentibus.

At verò, quod non licuit per præsentiam agere, saltem per epistolam non impedimur. Primum quidem gratias agimus Deo nostro per Jesum Christum pro omnibus vobis; qui Spiritu Sancto serventes, & fortes, Sanctæ Sedis mandatis rationabile exhibetis ministerium vestrum, jactantes cogitatum in eum, cui à Domino dictum est: Pasce oves meas; cui tradita sunt claves Domus David; si aperit, non est qui claudat, si claudit, non est qui aperiat. Quotquot estis, matte animis, vigilate, state in fide, viriliter agite, & confortamini, quia merces vestra magna est in Cælis. Ministerium vestrum implete, attendite vobis, & doctrinam. Lucerna estote, non minus lucentes exemplo, ac zelo predicationis ardentes. Si qui verò adhuc essent bastantes, & in opere non efficaces, obsecramus vos, fratres, per nomen Domini nostri Jesu Christi, ut idipsum dicatis omnes, & non sint in vobis Schismata, sicut perfecti in eodem sensu, & in eadem sententia. Non amplius invicem judicemus. Unusquisque vestrum pari humilitate, ac obedientiâ Sanctæ Sedis mandatis obsequatur, ut vestra obedientiâ in omnem locum divulgetur.

Non enim opus est, ut aliquem actum faciamus, ut Sanctissimi Domini Nostri Clementis Papæ XI. mandata jam promulgata vobis innotescant, vimque habeant, ut absque ulla tergiversatione executioni mandentur. Nihil proinde innovamus: sed relinquimus res, prout sunt; hoc est, nullatenus Constitutionem super Ritibus Sinicis à Sanctissimo Domino Nostro Clemente Papæ XI. die 19. Martii 1715. emanatam suspendimus, aut, quæ in ea vetantur, permittimus.

Ob aliqua tamen quibusdam Missionariis circa quædam Cæremonias peragî consuetas suborta dubia, ut quilibet in Vinca Domini strenuè, ac viriliter laborare queat, nonnulla adnotamus, quæ permitti poterunt: quæ & separatim unicuique secundam quæsitâ dedissemus, nisi compertum Nobis esset, unâ cum incertis nuntiis jam disseminata, proborum animos, & Christianifideles bone voluntatis non parùm perturbasse. Omni igitur, quo poteritis, studio, ac diligentia curare debetis, ut Gentium Cæremoniis penitus sublatis, illi sensim à Christianis, & pro Christianis usu recipiantur Ritus, quos Catholica Ecclesia piè præscripsit.

Primò. Permittitur Christianis Sinensibus in suis privatis domibus uti Tabellis defunctorum inscriptis solo nomine defuncti, appositâ ad latus declaratione debitâ, & omisâ quacumque superstitione in earum constructione, necnon seculo omni scandalo.

Secundò. Permittuntur omnes Cæremonie Nationis Sinicæ erga defunctos, quæ non sint aut superstitiosæ, aut suspectæ, sed civiles.

Tertiò. Permittitur Confucii Cultus ille, qui civilis est, & etiam ejusdem Tabellæ purgatæ &

Excitat Missionarios ad eorum munus implendum.

Proficitur se nihil innovare circa Constitutionem Ex 11. LA DIA.

Ratio edendarum permissionum.

Permissions.

I. II. III.

literis,

literis, & superstitiosa inscriptione, & adjuncta declaratione debita; sicuti permittitur ante ejus Tabellam correctam accendi candelas, uti odores, apponi comestibilia.

IV. Quartò. Permittitur pro usu, & expensis funerum offerri candelas, odores, adjuncta in scheda debita declaratione.

V. Quintò. Permittuntur reverentia genuflexionum & prostrationum erga Tabellam correctam, aut etiam erga feretrum, aut defunctum.

VI. Sextò. Permittitur preparari mensas cum dulciariis, fructibus, carne, & cibis usualibus circa, aut coram feretro, ubi sit Tabella correcta, cum debita declaratione, & omitti superstitiosis, pro quadam honestate tantum, & pietate erga defunctos.

VII. Septimò. Permittitur coram Tabella correcta reverentia dista Ko teu, tum in anno novo Sini-co, tum in aliis anni temporibus.

VIII. Octavò. Permittitur coram Tabellis reformatis accendi candelas, uti odores cum debitis cautelis, sicuti etiam ante tumulum, ubi pariter collocari possunt cibi, ut supra dictum est, adhibitis cautelis, ut in superioribus.

Operarios ad laborem entis hor-tatur.

Apostolici ergo viri Ecclesiam adhibentes non habentem maculam, neque rugam, ponant manum suam ad aratrum, nec respiciant retro. Videte fratres vocationem vestram; non enim audiores Legis justus sunt apud Deum, sed factores legis justificabuntur. Obsecramus itaque vos, ut dignè ambuletis vocatione, qua vocati estis, solliciti servare unitatem Spiritus in vinculo pacis. Nè diutius agamus secundum potestatem, paternè vos commone-re volumus per Epistolam. Amabilem illum Patrem familias, qui exiit primo mane conducere Operarios in vineam suam, audite: Quid hic statis tota die otiosi? Ite & vos in vineam meam. Vocem Patris perpendite, & illam Judicis time-te. Apli vos probare; virtus enim Dei erit vobis in auxilium, ac plenam ministerio Verbi Dei sancti recipietis mercedem, immarcescibilem nimirum à Pastorum Principe gloria coronam. Ne quis vos seducat inanibus verbis obedire veritati. Scitote, quod obedientes voci ejus, qui misit vos, rationem non eritis reddituri pro animabus, sed unusquisque vestrum pro se rationem reddet Deo. Quicumque sub diversis pretextibus cessandum sibi putat à ministerio Missionarii, ledit animam suam, & de alienis eterno Judici rationem reddet. Quam dabit homo commutationem pro anima sua, & pro alienis? Deus est vitis vera, vos palmites. Qui non ferent fructus in eum, auferent tanquam palmites, & collecti, & alligati in fasciculos ad comburendum mittentur in caminum ignis inextinguibilis. Respicite Dominum nostrum Jesum Christum secus viam ambulantes, qui in fici arbore nihil invenit, nisi folia tantum, & ait illi: Nunquam ex te nascantur fructus in sempiternum. Si aliqui palmites jamdiu conversi in amaritudinem, qui expectabantur ut tandem facerent vvas, spinas super spinas adjecissent, ve, ve à die iræ, à die furoris, & indignationis Domini! Attendite ad verba, qua mandat vobis per Servum suum Dominus adhuc misericors. Revertimini ad Deum vestrum, manete in eo, qui manens in vobis purgabit vos, & desideratos cunctis gentibus fructus afferetis. Apostolico satisfecisse nos muneri judicamus; non enim subterfugimus, quominus annuntia-remus omne consilium Dei vobis, ut nullam excusationem habeatis de peccatis vestris. De cetero quotquot eritis obedientes, fratres, gaudete, perfecti estote, exhortamini, idem sapite, pacem habete; & Deus pacis, & dilectionis erit vobiscum.

Prohibet ventionem & publica-tionem Epi-scopi, sub censuris, & pœnis, ad-dita causa

Cum verò ad promovendam in Neophitis debita Decretis Apostolicis obedientiam, presentium nostrarum Literarum notitiam istem Neophitis minime necessariam esse, sed satis esse eos in viam salutis dirigere, juxta Pontificia Constitutionis præscripta, compertum sit; ne quis eorum, ad quos

presentes Literæ directæ sunt, cujuscumque Ordinis, aut Instituti, aut Congregationis fuerit, aut Societatis etiam Jesu, presentes Literas, aut que in eis continentur (exceptis Permissionibus, qua quidem cautè, & ubi necessitas tantum, aut utilitas postulaverit, patefacienda erunt) sive directè, sive indirectè per se, vel per alium voce tenus, aut scripto in Linguam Tartaram, aut Sinicam vertat, aut quocumque modo culibet, qui Missionarius non sit, nota faciat, sub excommunicationis lætæ sententiæ, à qua non nisi à Nobis, aut à Summo Pontifice (præterquam in articulo mortis constitutus) absolvi possit, & quoad Regulares etiam privationis vocis activæ, & passivæ, pœnis, per contrafacientes ipso factò absque alia declaratione incurrendis, tenore presentium vetamus, & in virtute sanctæ obedientiæ prohibemus. Datum Macai in Palatio nostræ Residentiæ die 4. Novembris anno 1721.

§. 16. Cum autem Patriarcha Alexandrinus in præallata Pastoralis mentem suam satis prudenter explicasset, nimirum Pastoralis hujus suæ Epistolæ notitiâ opus non esse ad promovendam in Neophitis erga Pontificia Decreta venerationem, & observantiam, cum satis esset, ut juxta Constitutionis Pontificiæ mandata in via salutis dirigerentur; præterea cum omnibus, & quibuscumque interdictum voluisset, sub pœna quoque excommunicationis lætæ sententiæ, ne quis illam in Sinensem, aut in Tartaricum sermonem verteret, aut cuiquam, qui Missionarius non esset, eam palam faceret; de Permissionibus autem cum statuisset, non nisi cautè, & ubi tantum utilitas, vel necessitas id postularet, esse evulgandas: profectò omnis, ad quem Pastoralis illa dirigebatur, ex tali procedendi modo haud obscure inferre debebat, quantis ille animi angustiis obsessus, & quam anceps, ac perplexus in Permissionibus hujusmodi proponendis extitisset; adeò ut œconomia quadam usus fuisset ad loci, & temporis circumstantias prorsus necessariâ: à qua putandum est eum recessurum fuisse, si libertas sibi data esset rem discutiendi cum Episcopis, aliisque doctis Viris, qui nihil aliud, quam Christiani cultus puritatem, & Apostolicæ Constitutionis observantiam ante oculos haberent.

§. 17. At Permissiones illæ contra expressam adeò Patriarchæ ipsius voluntatem, evulgatæ; & quod mirum, Pekini Episcopus per binas suas Pastorales mandavit, sub pœna suspensionis ipso factò incurrendæ, universis Diocesis suæ Missionariis, ut observarent, & observari præciperent Constitutionem: Ex illa die, juxta Permissiones, quas ipse contendebat, ad ea potissimum referri, quæ in præcitata Constitutione fuerant solemniter interdicta. Præcepit insuper, ut Christiani quater singulis annis in diebus omnium celeberrimis distinctè instruerentur cum iis, quæ Constitutione Apostolicâ prohibentur, tum in iis, quæ à Patriarchæ Alexandrini Pastoralis permittuntur.

§. 18. Enimverò Clemens Papa XII. Prædecessor noster, tam audax Episcopi Pekinensis factum æquo animo ferre haud potens, muneri suo maxime interesse judicavit binas illas Epistolâs damnare, ac penitus reprobare Apostolico Brevi, quod anno 1735. promulgavit: in quo sibi, ac Sanctæ Sedi facultatem reservavit, declarandi Sinensibus Christianis mentem suam, & ejusdem Sanctæ Sedis sententiam in iis, aliisque, quæ ad materiam hujusmodi spectarent. Præfatum autem Breve est tenoris sequentis:

§. 19. CLEMENTIS PAPÆ XII. Revocatio, annullatio, & cassatio duarum Epistolârum Pastoralium bonæ memoriæ Francisci Episcopi Pekinensis nuper defuncti, die 6. Julii, & die 23. Decembris MDCCXXXIII. circa Ritus Sinenses editarum.

1742. & præscri-pto prudenti permissionum usu.

Dat. Macai die 4. Nov. 1721.

Quid sentiendum de factò Patriarchæ Alex., ex ipsius Pasto-ralis lenit.

Permissio-num abusus, earumque divulgatio ab Episcopo Pekinensi facta.

Quæ dam-natur à Cle-mente XII.

Tenor Bre-vis hac de re editi.

1742.
Proccium.

Epistolarum
Episcopi Pe-
kinen. per-
niciosus ef-
fectus.

Eadem ca-
santur, & ir-
ritantur.

Reservatur
facultas ape-
riendi fen-
sum Aposto-
licæ Sedis.

Clausulæ, &
Decreta.

CLEMENS PAPA XII. Ad perpetuam rei memoriam. Apostolica sollicitudinis Nobis divinitus commissa ratio Nos admonet, ut ea, quæ Christiana Religioni, Catholicaque Fidei propagationi, ac incrementis quacunque ratione obsistere posse dignoscuntur, quantum Nobis ex alto conceditur, recidere, ac è medio tollere studeamus. Cum itaque, sicut ad Apostolatus nostri notitiam pervenit, occasione binarum Epistolarum, quas Pastorales vocant, bon. mem. Francisci, dum viveret, Episcopi Pekinen. nuper defuncti, die 6. Julii, & 23. Decembris anni 1733. circa Ritus Sineses editarum, graves in Imperio Sinarum inter Apostolicos illarum partium Missionarios exorta fuerint dissensiones, quæ uberes fructus, quos Sancta Mater Ecclesia ex assiduo Operariorum in illam Agri Domini partem missorum labore præcolatur, impedire, aut morari possent; Nos, ut pristina inter eos Missionarios pax, & animorum concordia, sublatis quibusvis dissidiis, restitatur, de opportuno in præmissis remedio providere volentes, ac Epistolarum prædictarum tenores, & alia quacunque etiam specificam, & individuum mentionem, & expressionem requirentia, præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & exactè specificatis habentes, de nonnullorum Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, qui jussu nostro Epistolas ipsas sedulo, ac diligenter examinarunt, consilio, ac etiam motu proprio, & ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolica potestatis plenitudine, binas memorati Francisci Episcopi Pekinensis Epistolas Pastorales præfatas, ac penas, & alia quacunque in eis contenta, cum omnibus, & singulis inde secutis, & forsàn quodocunque secuturis, penitus, & omnino nulla, invalida, & irrita, nulliusque prorsus roboris, & momenti esse, & perpetuo fore, tenore præsentium declaramus: & nihilominus, ad majorem cautelam, & quatenus opus, illa omnia, & singula motu, scientiâ, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus, haurum serie iidem perpetuo revocamus, cassamus, irritamus, annullamus, & abolemus, viribusque, & effectu penitus, & omnino vacuumus, ac pro revocatis, cassatis, irritis, nullis, invalidis, & aboliis, viribusque, & effectu penitus, & omnino vacuis semper haberi volumus: Nobis insuper, & Apostolicæ Sedi reservantes facultatem Christianis fidelibus in eodem Regno degentibus aperiendi nostram, & dictæ Sedis mentem, post maturam iidem habitam deliberationem, super aliis rebus, quæ hujusmodi materiam respiciunt.

Decernentes ipsas præsentis Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, & ab omnibus, & singulis, ad quos quomodolibet spectat, & pro tempore quodocunque spectabit; præsertim verò Archiepiscopis, Episcopis, Vicariis, Pro-Vicariis, & Missionariis Apostolicis tam secularibus, quàm cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, Regularibus in suprascripto Sinarum Regno nunc, & pro tempore existentibus, inviolabiliter, & inconcussè observari; sicque, & non aliter in præmissis per quoscunque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de latere Legatos, & Sedis præfata Nuncios, aliosque quoslibet quacunque præminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuiuslibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiti debere, ac irritum, & inane, si secus super his à quocunque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari: In contrarium facientibus non obstantibus quibuscunque. Volumus autem, ut earundem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica di-

gnitate constituta munitis, eadem prorsus fides in Judicio, & extra adhibeatur, quæ præsentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XXVI. Septembris MDCCXXXV. Pontificatus Nostri Anno Sexto.

F. Card. Oliverius.

§. 20. Id verò quod idem Pontifex Clemens XII. sibi, ac Sanctæ Sedi Christianis Sinesibus declarandum reservavit, erat profectò materia Permissionum, de quibus certior jam factus fuerat, deque maximâ inde secutâ inter Missionarios dissensione; cum alii contenderent, Constitutionem: Ex illa die: omnem viam suam amittere, si Permissiones illæ in praxi consistant; alii verò factis palam ostenderent, Permissionum colore se ad prædictâ Constitutionis observantiam minime teneri, juxtâ illa, quæ in ipsa Constitutione præscribuntur. Itaque præfatus Prædecessor noster, quò Christianæ Religionis puritatem, quæ in iis Regionibus per exactam præmemoratâ Constitutionis observantiam servanda erat, asereret, & controversiis istiusmodi finem aliquando imponeret, examini perquam diligenti totum Permissionum negotium commisit, ita ut a Theologis, tum etiam a Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus Sacræ Inquisitioni propòsitis, maturè serioque discuteretur. Antequam verò supremam de illis sententiam pronuntiaret, ad plenioris facti notitiam obtinendam, omnes, & singulos, quotquot in Urbe existerent, Sinarum Missionarios, tum etiam complures Juvenes, qui ex iis Regionibus in Europam, educationis, & Christianæ rei addiscendæ causâ, venerant, ad examen super his, servato juris ordine, vocari jussit.

§. 21. Nos igitur Prædecessoris nostri vestigiis insistentes, eodemque Religionis zelo, quo ille, incensî, ut tanti momenti opus, quod ipse morte præoccupatus absolvere minime potuit, aliquando tandem, Deo auxiliante, perficeremus, Permissiones illas, & quidem singulas, coram Nobis summo studio, ac diligentia examinari curavimus; neque laborem nostrum tantum, sed Cardinalium quoque, & Sacræ Inquisitionis Consultorum doctrinam, & consilium exquisivimus; ac tandem satis apertè compertum habemus, antedictas Permissiones nunquam a Sancta Sede probatas, Apostolicæ Clementis Papæ XI. Constitutioni repugnare, atque adversari, utpote quæ partim Ceremonias, Ritumque Sineses a prædictâ Constitutione præscriptis admittant, ac veluti probatos atque utendos concedant, partim regulis in ipsâ traditis ad vitandum superstitionis periculum opponantur.

§. 22. Nolentes itaque, quemquam, ad Constitutionem ipsam summo Christianæ Religionis damno malitiosè evertendam, Permissionibus ejusmodi uti; definimus, ac declaramus, præfatas Permissiones ita esse habendas, ac si nunquam extitissent, earumque praxim tamquam superstitionis omnino damnamus, & execramur. Itaque præsentis hujus nostræ Constitutionis perpetuò valituræ vi revocamus, rescindimus, abrogamus, atque omni vigore, & effectu vacuas esse volumus omnes illas, & singulas Permissiones; easque semper uti cassas, irritas, invalidas, & nullis prorsus roboris, aut vigoris habendas esse dicimus, ac pronunciamus.

§. 23. Præterea cum Clemens Papa XI. in Constitutione: Ex illa die: apposuerit hæc verba: Per præmissa nihilominus non vetari, quominus erga defunctos peragi possint alia, si quæ sint, quæ vere superstitionis non sint &c.: Nos dicimus, & declaramus ea verba: Alia si quæ sint: intelligenda esse de usibus, & Ceremoniis diversis ab illis, quas idem Pontifex Apostolicâ

Idem Clemens XII. committit examen Permissionum Congregat. S. Inquisit. auditis Missionariis, aliique.

Pontifex examen hujusmodi coram Sacra Inquisitione per se ipsum absolvit.

Declarat Permissiones nunquam a S. Sede approbatas fuisse, immo eas Defectionibus adversari.

Eisdem Permissionibus reprobat, & annullat, earumque praxim damnat.

Quocunque a Clemente XI. interdicta fuerint, iterum expresse interdicunt.

Permissio-
num usum
omnibus
prohibet.Constitutio-
nem Clemē-
tis XI. ali-
ter explicari
vetat.Præsentium
observantiam,
& executionem
omni-
bus, & sin-
gulis injun-
git, atque
demandat,
adjectis pœ-
nis.Missionarios
inobedientes
in Europam
revocari ju-
bet.Comminatis
pœnis in Su-
periores Or-
dinem.

Constitutione jam interdixerat, & quas Nos pariter eadem auctoritate configimus, atque interdiximus, ne antedictis Permissioibus, quas omnino damnatas volumus, ullus in posterum locus pateat.

§. 24. Districte itaque prohibemus, ne quis Archiepiscopus, aut Episcopus, aut Vicarius, aut Delegatus Apostolicus, aut Missionarius tam Sæcularis, quam Regularis, cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Jesu, aliorumque, de quibus expressa, & individua mentio fieri debeat, Permissioibus prædictis ullo pacto uti valeat, sive publicè, sive privatim, sive palam, sive clam; neque audeat, vel præsumat Constitutionis paulo antecitata verba aliter, ac Nos supra declaravimus, alicui explicare, aut interpretari.

§. 25. Quare ex prædictorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium consilio, motu quoque proprio, ac certa scientia, maturaque deliberatione, tum etiam de plenitudine Apostolicæ potestatis, Constitutionis præsentis tenore, & in virtute sanctæ obedientiæ præcipimus, & expressè mandamus omnibus, & singulis Archiepiscopis, & Episcopis in Sinarum Imperio, aliisque Regnis, & Provinciis, sive finitimis, sive adjacentibus, nunc existentibus, aut olim pro tempore futuris, sub pœnis suspensionis a Pontificali exercitio, & ab Ecclesiæ ingressu Interdicti, eorum verò Officialibus, & Vicariis in Spiritualibus Generalibus, aliisque eorundem Locorum Ordinariis, Vicariis quoque, aut Delegatis Apostolicis, qui Episcopi non sunt, tum etiam eorum Provicariis, & insuper Missionariis universis tam Sæcularibus, quam Regularibus cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Jesu, sub pœnis privationis quarumcumque, quibus gaudent, facultatum, & suspensionis ab exercitio curæ animarum, tum etiam suspensionis a Divinis ipso facto incurrendæ absque alia declaratione, demum excommunicationis latæ sententiæ, a qua non possint nisi a Nobis, & a Romano Pontifice pro tempore existente absolvi, præterquam in articulo mortis constituti, additâ quoque Regularibus etiam vocis activæ, & passivæ privationis pœnâ, præcipimus, & districte mandamus, ut omnia, & singula, quæ in hac nostra Constitutione continentur, exactè, integrè, absolute, inviolabiliter, atque immobiliter non modo ipsi observent, sed etiam omni conatu, ac studio ea ipsa observari curent a singulis, & universis, qui quoquo modo ad eorum curam, & regimen spectant; nec colore, causâ, occasione, seu prætextu aliquo, huic nostræ Constitutioni ulla in parte contraire, aut adversari audeant, vel præsumant.

§. 26. Præterea quoad Missionarios Regulares cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, ac Societatis quoque Jesu, si quis eorum (quod Deus avertat) exactam, integram, absolutam, inviolabilem, strictamque obedientiam denegaverit iis, quæ a Nobis præsentis hujus Constitutionis tenore statuuntur, ac præcipiuntur; eorum Superioribus tam Provincialibus, quam Generalibus, in virtute sanctæ obedientiæ expressè mandamus, ut homines hujusmodi contumaces, perditos, ac refractarios a Missionibus absque ulla mora dimoveant, eosque in Europam statim revocent, ac de illis notitiam Nobis exhibeant, ut reos pro gravitate criminis punire valeamus. Quod si prædicti Superiores Provinciales, aut Generales huic nostro præcepto minus obtemperaverint, aut in eo defides fuerint, Nos contra ipsos quoque procedere non recusabimus, atque inter cætera mittendi aliquem ex ipsorum Ordine in earum Regionum Missiones privilegio, seu facultate, eos perpetuò privabimus.

§. 27. Postremò, ut hæc nostra Constitutio in suo robore semper integra, ac firma maneat, volumus quoque, ut ad Formulam Juramenti a Clemente Papa XI. in sua Constitutione præscriptam nonnulla adjiciantur, quæ maximè necessaria putavimus. Idcirco omnes, qui præfata Constitutionis vigore, sub pœnis in ea contentis, Juramentum præstare debentur, in posterum sequenti Formulâ utentur, videlicet: *Ego N. Missionarius ad Sinas, vel ad Regnum N., vel ad Provinciam N. a Sede Apostolica, vel a Superioribus meis, juxta facultates eis a Sede Apostolica concessas, missus, vel destinatus, Præcepto, ac Mandato Apostolico super Ritibus, ac Ceremoniis Sinensibus in Constitutione Clementis Papæ XI. hac de re edita, qua præsentis Juramenti formula præscripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lecturam apprime noto, plenè, ac fideliter parebo, illudque exactè, absolute, ac inviolabiliter observabo, & absque ulla tergiversatione adimplebo, atque pro virili enitar, ut a Christianis Sinensibus, quorum spiritualem directionem quoquomodo me habere contigerit, similis obedientia eidem præstetur. Ac insuper, quantum in me est, nunquam patiar, ut Ritus, & Ceremonia Sinensis in Literis Pastoralibus Patriarchæ Alexandrini Macai datis die 4. Novembris 1721. permissa, ac a Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO PP. XIV. damnata, ab eisdem Christianis ad praxim deducantur. Si autem (quod Deus avertat) quoquo modo contraxerim, toties quoties id evenerit, pœnis per prædictas Constitutiones impositis me subiectum agnosco, & declaro. Ita, tactis Sacrosanctis Evangeliiis, promitto, voveo, & juro. Sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia.*
Ego N. manu propria.

§. 28. Confidimus igitur fore, ut Princeps Pastorum Jesus Christus laboribus a Nobis, qui ejus vices in terris gerimus, in hoc gravissimo negotio diu impensis benedicat, ut in amplissimis illis Regionibus Evangelica lux clarè, nitidèque esulgeat, ac præpotenti manu sua sic pia nostra consilia promoveat, ut Regionum earundem Pastores intelligant, planèque sibi persuadeant obligationem, qua ipsi tenentur vocem nostram audire, & sequi. Confidimus quoque, Deo favente, ex eorum cordibus inanem illum metum sublaturum iri, ne videlicet per exactam Pontificiorum Decretorum observantiam infidelium conversio retardetur. Nam hæc a Divina Gratia sperari potissimum debet: quæ quidem ab eorum ministerio longè non aberit, si Christianæ Religionis veritatem impavidè prædicaverint, atque eâ puritate, qua ipsis ab Apostolica hac Sancta Sede tradita est; parati quoque ad eam propugnandam sanguinem effundere, exemplo Sanctorum Apostolorum, aliorumque Christianæ Fidei clarissimorum propugnatorum, quorum sanguis tantum abiit, ut Evangelii cursum interciperet, aut retardaret, ut potius Vineam Domini florentem magis, & fidelium animarum copiosorem effecit. Nos quidem pro viribus nostris Deum obsecrabimus, ut invictam illis hanc animi firmitatem, & Apostolici zeli robur concedat. Verum ad eorum memoriam deducimus, ut, quando ad Sacras Missiones destinantur, se tamquam veros Jesu Christi discipulos cogitent, & ab eodem se missos fuisse, non ad gaudia temporalia, sed ad magna certamina, non ad honores, sed ad despectiones, non ad otium, sed ad labores, non ad requiem, sed ad afferendum fructuum multum in patientia.

§. 29. Volumus autem, ut earundem præsentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis,

Apostolica
exhortatio
ad Evange-
licos Opera-
rios.Exemplorum
auctoritas.

Sanctio Constitutionis.

Dat. die 11. Julii 1742.

eadem fides profus adhibeatur, quae ipsis originalibus Literis adhiberetur, si forent exhibitae, vel ostensa.

§. 30. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostrae confirmationis, innovationis, revocationis, rescissionis, abolitionis, cassationis, annulationis, damnationis, ac ordinationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, quinto Idus Julii, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadagesimo secundo, Pontificatus Nostri Anno II.

P. Pro-Datarius. D. Card. Passionens.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium. Publicat. die 9. Augusti ejusdem Anni.

LX.

Spectacula invereconda, Festis potissimum diebus frequentari solita, prohibentur.

Venerabilibus Fratribus, Episcopis Provinciae Maritima, & Campaniae, aliorumque Locorum &c.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontifex dolet, veterum ludos, jam dudum damnatos, in usum revocari.

Nihil profecto Nobis ad vigiliis Dominici Gregis assidue excubantibus accidere potuit acerbius, nihilque quod minus hac tempestate opinaremur, quam ut deformes, & inverecondi Ethnorum mores, a quibus Christiani hominis pudor, & modestia semper abhorruit, denuo isthic invecti essent, ac veluti postliminio restituti. Quamvis enim minime Nos lateret, scelestos olim Lupercalium Admiistratos, Sacra Fauno, vel Pani per ludum, atque lasciviam persolventes, nudos huc illuc per Urbem discurrisse; Sanctumque Pontificem Gelasium Praedecessorem nostrum tantam commotum impudentiam, ac obscenum morem execrantem, literas dedisse Andronico Senatori, Populoque Romano acri nefarii ritus assertori: Nihil tamen minus memoriae proditum est, quanto post Christum saeculo exeunte, Theodorico Italiae Rege, & Anastasio Orientis Imperatore, pestem illam penitus fuisse sublaram, & extinctam. Nunc vero multorum relatu, (quod dolentes dicimus), certisque indicibus admonemur, profanum morem, perpetua involvendum caligine, e tenebris antiquitatis rursus emergere, ac in Vestris Dioecesebus foede revocari, cum ad Sanctorum Patronorum Festa solemniter recolenda, Pueri, ac interdum etiam Adolefcentes, cursu in spem Bravii nudi contendere jubeantur, maxima utriusque sexus, ac omnium aetatum spectante frequentia. Quae quidem spectacula eo nequitiae magis, ac improbitatis praeserunt, quo magis non impuro alicui, ut antea, Numini, sed pia, castaque Sanctorum memoriae nuncupantur.

Praesertim diebus festis.

Explicat Ecclesiae mentem quoad celebrationem Christianarum solemnitate.

§. 1. Qua igitur corporis nuditate impudentissime habita sunt apud veteres Lupercalia, eadem Festi Christianorum Dies istic celebrantur; nec minus injuria in illis verecundia passa est, quam in his hodie morum honestas habeat detrimenti. Dies Festi non ad id instituti sunt, ut Christianus Populus epulis, ebrietatibus, ludis, spectaculis, aliaque id genus licentiae liberius vacet; Sed ut Fideles in precibus, divi-

nisque laudibus frequentes, & assidui sint, ut Ecclesiis intersint, Sacramenta ad animae vulnerum curationem instituta adhibeant, seduloque se exerceant in his operibus, quae veram pietatem continent, & ut demum Sanctos una cum Christo Regnantes, tamquam Patronos, congruis officiis, & honoribus prosequantur.

§. 2. Deducet praeterea membrorum nuditas, atque ita dedecet, ut veterit Ecclesiastica Disciplina Salvatoris Imagines nudo penitus corpore in Tabulis, vel Simulacris expressas; Et quamvis nudo corpore Christum Crucis suae affixum, & illorum temporum mores, & gravium Scriptorum auctoritas suadeant; adhuc Christianorum Pietas a tali spectaculo semper abhorruit. Athletarum pugnae (ut literis consignatum est) in Stadio apud Graecos, in Circo apud Romanos usui fuere, atque in illis Disco, Lucta, & Coestu strenue certatum est; utque Veterum testantur monumenta, interdum nudi, interdum etiam fasciati teeti homines dimicarent. In vestris igitur Dioecesebus, Venerabiles Fratres, nonnihil praesae licentiae adhuc remanet: Et cum in Plateis seminudi his luctationibus vacent homines; cumque ex industria saepius, saepius vero ex violento motu nudi penitus circumagantur: Facile quisque conjicere potest, quam absonum, & indecorum sit, his ludis aditum non intercludere.

§. 3. Quapropter ne inuncto Nobis Apostolicae servitutis officio deesse videamur, districtè per haec scripta mandamus, ut turpes, & obscenae hujusmodi exercitationes, Puerorum, & Adolefcentum nudorum cursus, luctaque, quocumque nomine, vel occasione exhibenda, a vestris Dioecesebus eliminentur. Et quia inobedientiae delictum, mixti, ut ajunt, Fori videri potest; curabimus diligenter, ut si qui legum vestrarum rationi fuerint refragati, in eos, etiam qui nostro nomine Civitatis temporaliter praesunt, rigide, & condigne animadvertant; sicque fore speramus, ut foeda haec corruptela, utroque percussa gladio radicitus evellatur.

§. 4. Verum quia impioribus etiam Causis Vindices non desunt, & perpugnaces Assertores, si qui forte sint, qui impudenter exprobrent, hujusmodi ludos Pontificum Antecessorum tolerantiam, ac diuturno usu invaluisse: hi probe sciant, nullum ex temporis lapsu deploratae Causae comparari praesidium. Et ne longè a vestris Dioecesebus petantur exempla, in memoriam revocent, choreas etiam quasdam Mulierum, & Virorum publice eo die haberi solitas, quo S. Xisti Pontificis, & Martyris Alatrinae Civitatis Patroni recolebatur, jussu Episcopi providè veritas fuisse; & Edictum Episcopi, licet acri calamo Romanae Curiae Advocatorum impetum, die 2. Aprilis 1694. a Congregatione Negotiorum Episcoporum, & Regularium proposita, strenue fuisse propugnatum. Ceterum cum Sancto etiam Gelasio objiceretur, antiqui moris fuisse Lupercalia; Sanctissimus Pontifex consuetudinem pudori inimicam, & honestati detrahentem reprobavit, ratus Praedecessorum suorum leges saluberrime institutas non desuisse, sed hominum fraude, & malitia leges ipsas fuisse contemptas.

§. 5. Quemadmodum itaque Nos de perfecta Praedecessorum nostrorum vigilantia egerit, ut par est, sentimus, & abulum non illorum incuriam, sed Subditorum inobedientiam ducimus referendum; Sic a Vobis spectabiles Ecclesiarum vestrarum Antistites a quavis negligentia nota vindicentur. Quanti Dei honorem, Sanctorum cultum, & animarum salutem facitis, Venerabiles Fratres, vos hortamur, & obtestamur, ut corrupti hujusmodi mores, specie quadam laticiae invecti, reformentur; utque redita Vobis Oves ab impuro, profanoque Ritu

Inverecundam membrorum nuditatem abominatur.

Praecipit Episcopis prohibere ejusmodi cursus, luctas &c.

Idem Locorum Gubernatoribus demandat.

In veteratam consuetudinem non obflare decernit.

Refert Decretum Congregationis Episc., & Reg.

Adhortatio ad Episcopos.

decli-